

[Peter Nielsen.]

Ja, der er jo blevet divideret og trukket fra og lagt til og regnet med procenter i visse dele af pressen, og derved har man kunnet komme til mange besynderlige konklusioner; men skalaen er, som det fremgår af lovforslaget, meget enkel, og de medfølgende tabeller viser også ændringerne for de enkelte indtægtsgrupper. Vi hilser disse ændringer med glæde; vi kunne vel efterhånden tænke os et større bundfradrag, men vi har lov til at sige, at med den foreslåede skatteskala vil ingen blive beskattet over evne. De jævne indtægter vil få lettelse, og de store indtægter fås ikke. Der er lande, også konservativt styrede lande, der tager højere procenter af de store indtægter, end det er foreslået her.

Jeg hilser også med glæde, at vi får en enhedsskala. Der har jo ofte været utilfredshed blandt ikke-forsørgere med, at de beskattes efter en anden skala end forsørgere, idet de mente, at de blev merbeskattet i forhold til forsørgerne. Men når vi nu laver én skala, så at, for at sige det sådan, ikke-forsørgerne også bliver beskattet efter forsørgereskalaen, så må vel — selv om beregningerne viser, at de hidtil ikke har været uforholdsmæssigt højt beskattet — den anke falde væk. Måske vil man sige: ja men en familie får et dobbelt så stort bundfradrag. Ja, det er klart; eksistensminimummet vil man ikke beskatte, og det vil jo være dobbelt så stort for mand og kone som for den enlige, så derfor er det efter min mening en selvfølgelig ting, at mand og kone får hver sit bundfradrag på størrelse med en ikke-forsørger.

Formueskatteskalaen ændres jo også på grund af fradragsrettens bortfald, således at formueskatten ikke stiger, men tilsyneladende falder provenuet fra 470 mill. kr. til 250 mill. kr. Formueejere med store indtægter kommer så selvfølgelig til at betale des mere i indkomstskat, da formueskatten ikke kan trækkes fra i det skattepligtige beløb. Så forskellen skulle jo altså blive ens, som man siger.

Børnetilskuddene bliver på deres nuværende højde, idet beløbene vel kun skal dække $\frac{1}{2}$ år.

Ja men nu de store nedsættelser, som vi venter og fik stillet i udsigt — vil mange sige — ved momsens indførelse? Hele den

nedsættelse er jo så forsvundet op i den blå luft og pengene brugt af den stygge finansminister. Nu ved man jo godt, at en finansminister ikke kan bruge fem flade øre, uden at han skal op i finansudvalget, og dér er der jo i det hele og store enighed om det, finansministeren foreslår. Det er selvfølgelig folketetinget, der har det endelige ansvar for, hvor mange penge der bruges. Jo, men alligevel vil man sige: ved administrationen kan der ødsles, måske endda uden om finansudvalget. Nu er der jo dertil at sige, at vi her i landet har meget energiske revisionsdepartementer, og selv om statsrevisorerne derved får lejlighed til at skrive digre betænkninger, så må man indrømme, at det som regel er om mindre ting; de skal også frem, det er klart, men det er vel ting, der ikke kan influere på skatterne. Og læser man mellem linjerne i disse statsrevisionsbetænkninger, vil man se, at vi i virkeligheden har en god og en samvittighedsfuld administration her i landet.

Skattelettelser — dér blev jo givet lettelse sidste år ved momsens indførelse; disse skattelettelser bibeholdes, og det foreliggende forslag giver jo yderligere lettelse. Selv om det skal indbringe det samme beløb som sidste år, er det dog værd at gøre opmærksom på, at der ganske givet er et større skattegrundlag i 1967, end der var i 1966 — så på den måde fremkommer lettelse.

Der er jo sagt og kan siges meget om momsens, men havde vi ikke fået den, skulle pengene ind på anden måde, for at der kunne skabes dækning for de udgiftslove, som folketetinget stort set i enighed har vedtaget; på den måde virker momsen også ind på udskrivningslovforslaget. Men forslaget her har ikke løst og skal heller ikke løse problemet med de uensartede kommuneskatteprocenter, selv om skattefradragsrettens bortfald influerer her — måske, kan man sige, i negativ retning. Det problem må selvfølgelig løses ad anden vej og helst hurtigt. Man siger, vi kan vente på sammenlægningerne. Ja men slår man fem fattige kommuner sammen til én, det bliver de jo ikke rigere af; så det er godt at forberede en retfærdig løsning, og den må vi have med, hvis hele vores skattereform skal være retfærdig. Det kan vare længe, inden disse sammenlægninger foretages, og så er det